

agrupació excursionista

TALAIA

CONEGUEM CATALUNYA

RELAT DE LA SORTIDA A 16 de MARÇ 2004

SANTA BÀRBARA

D'ANGLÈS (Selva)

D'Anglès a Santa Bàrbara

D'Anglès sortim des de la urbanització del Puig-bell, situada a la part sud-oest de la població. Marxem entre les edificacions i el torrent Verneda, que ens queda a mà esquerra. El camí de Santa Bàrbara comença amb pis asfaltat, totalitza 4,8 (?) quilòmetres i demana dues hores de temps. El cartell també indica que per aquest camí es pot accedir a la "ruta d'en Serrallonga".

L'inici de la caminada transcorre pel mig de camps d'avellaners i puja prou fortament fins a una gran filada d'alzines, lloc on es planeja un xic. De fet, ens trobem en un preciós alzinar, una de les espècies que veurem més en aquesta cursa.

Finalitzada la urbanització s'entra en un bosc de pins i roures. L'asfaltat s'acaba en una trifurcació i cal continuar pel camí central, senyalitzat com a GR. És el 178-1, de traçat ample, però sempre més o menys pujador i boscós. Dalt de la costa es veu la masia de Bellveí. Tot pujant es comencen a veure alzines sureres i més amunt descriu el primer retomb, en aquest cas a la dreta, i poc més amunt, en una cruïlla de camins, un d'ells procedent d'Osor, davant d'un cartell que indica la direcció de: Església de Sta. Bàrbara, esmorzem. Fins aquí hem esmerçat 21 minuts i mig per fer els primers mil cinc cents metres.

Després d'esmorzar seguim pel camí de Sta. Bàrbara. Mentre es puja, deixem més d'una drecera marcada amb el senyal del GR en un pal plantat a terra. En una cruïlla, agafem el revolt de la dreta. Des d'aquest punt ja s'albira tot el poble d'Anglès i damunt seu el llunyà Sant Roc, mentre que a la banda esquerra tenim una munió d'alzines sureres. S'arriba en un mirador on hi ha una taula i bancs de fusta. D'aquí es veu el poble de la Cellera de Ter. Passat el mirador, es torna a retombar a l'esquerra pel mig de l'alzinar. Les giragonses o giravolts són interminables i el paisatge cada vegada és més obert. Ara, per sobre Sant Roc es veu la muntanya de Rocacorba. A partir de certa alçada la vegetació és exclusivament de castanyers, però també llorer i arboç. Vora la masia de Bellveí ja es planeja un mica i passem pel centre d'un passeig de plàtans.

Possible reagrupament. Fins aquí hem fet 3.200 metres en 50 minuts.

De Bellveí estant s'observa tota la vall del Ter d'Anglès amunt. Bellveí és una gran i antiga masoveria encarada a migdia, on la casa dels senyors fou edificada al seu darrere. Situada en un lloc estratègic, té tota classe de dependències, corrals, font de bona aigua i, fins i tot, criança de porcs senglars.

Continuem la pujada vers Sta. Bàrbara. Al peu del camí resta la soca d'un formidable castanyer i passem pel darrere de la masia de Bellveí. Més amunt, més castanyers centenaris. Se surt del bosc i s'arriba en una zona on abans existiren moltes feixes de conreu, això fa que la muntanya encara s'obri més al caminant. Tot seguit d'un boix grèvol es troba una plantació de pinets. El camí és llarg i cal tenir paciència, car el paisatge s'ho val. Més amunt, la costa és un castanyerar immens i la tasca de la pagesia és tallar les branques per a fer-hi rodells, és a dir, aplec de madeixes lligades en forma circular. No cal afirmar que el mes de maig tota la muntanya serà una florida de castanyers.

Una drecera indica la font dels Gossos. Pot ésser un altre reagrupament. Val la pena pujar les escales d'accés a la dou, ja que l'indret és preciós i ben arranjat, amb una taula i bancs. La font està sota d'uns magnífics boix i d'un boix grèvol.

Se surt de la font per l'altre costat de l'arribada, una drecera que continua pujant fent ziga-zagues fins a trobar altra volta el camí principal. Es fa cap al pla de Llancers, on l'ermita resta damunt nostre, a mà esquerra. En aquesta planura hi ha quatre camins i les runes d'una capella. S'agafa el de la banda esquerra pel costat d'un cartell que posa Sta. Bàrbara. Des d'aquí se segueixen sempre les marques del GR, un corriol boscós, carener i dret, d'espessa vegetació. A mitja pujada planeja un xic, entre cirerers d'arboç i castanyers, per arribar a un collet, d'on arrenca el tram final, que s'enfila per la part de llevant de la muntanya.

Agrupament de Santa Bàrbara. Des del poble hem fet uns 7 quilòmetres i vora dues hores de camí. A més de l'ermita, una torre d'observació d'incendis, un alt vèrtex geodèsic, una font d'aigua no potable, una taula rodona de fusta i els seus corresponents bancs. També hi ha una alzina amb trona. La capella, a més de la seva nau gòtica, posseeix un bonic lloc d'estada lliure i unes dependències tancades amb clau. El dia 9 de maig és l'aplec.

De Santa Bàrbara a can Segarra

Marxem de Santa Bàrbara vers el coll de Roscall (Ruscall en les guies), que és a 2 quilòmetres. Es transita per camí carreter i poc després, en un primer trencall, s'agafa el de l'esquerra, que planeja, marcat amb GR. En una segona bifurcació, cal seguir la dreta, que baixa. Una tercera cruïlla, ara també a la dreta, que baixa, seguint el GR. Continuem en bosc de castanyers. Caminem planers, amb fang i porquerises. A les envistes de la masia del Roscall es tornen a trobar alzines sureres i també pins melis, tipus avet. En un collet, s'ha de girar a mà dreta vers la masia. Davant de la casa el GR continua baixant en direcció al coll, on s'arriba amb 9 quilòmetres de recorregut i dues hores i mitja de recorregut, sense parades. Reagrupament.

En el coll es troba el GR-178, que puja de Santa Coloma de Farners i que gira a la nostra dreta per anar fins a Osor. Nosaltres, des del coll del Roscall seguirem un xic el GR de Santa Coloma per tombar tot seguit a mà esquerra i baixar per un vell PR que fa poc temps s'ha marcat com GR, camí molt fressat de fort pendent fins a un lloc on encara baixa molt més, mentre que el PR-GR segueix a l'esquerra per la carena, fent una marrada que torna al camí original. En un pronunciat retomb a la dreta del camí principal, seguim pel

carener, marcat GR barrat, boscós. En una bifurcació, es torna a agafar el més carener. Es deixen altres camins a dreta i a esquerra, però nosaltres sempre per la carena, baixant, sense marques de cap tipus. L'espessa vegetació és d'alzina surera i castanyers. Després d'una grossa alzina de quatre soques, es passa pel costat d'una masia abandonada, que resta a mà esquerra. Segueix un camí molt erosionat per les aigües de pluja, molt fangós, però transitat per vehicles tot terreny i motos.

En un indret on es planeja una mica, entrem en un bosc de llargaruts pins. Ací, a la dreta, hi ha una altra masia, els Llaurons (o Allorons en les guies). Més avall es deixa la carena i es comença a fer ziga-zagues a dreta i a esquerra. En un revolt es veu una plantació de bambú o canya americana. El camí carreter va trencant per damunt de diverses fondalades i després de baixar molt, es fa cap a una pineda on es veuen jocs infantils, un camp de futbol i un de bàsquet. Pertany a una gran masia basilical que es troba més avall, amb un accés a mà esquerra que dóna entrada a la colònia del mas Moixac.

Anem retombant a mà dreta i a esquerra, sempre baixant per boscos d'alzines sureres en quantitat, fins arribar a la carretera de Santa Coloma.

Del coll del Roscall a can Segarra, sense parar, hi ha una hora i 25 minuts. La distància no l'hem mesurada, però deu haver-hi uns sis quilòmetres.

Total: aproximadament uns 15 quilòmetres i unes quatre hores de recorregut, sense parades.

V.C.V. 16 de març 2004.

